

ESIMENE INIMPEREKOND

URANTIA registreeriti asustatud maailmana, kui esimesed kaks inimolendit — kaksikud — olid üheteistkümneaastased ja enne, kui nad olid saanud tegelike inimolendite teise põlvkonna esiklaste vanemateks. Salvingtoni peaingli sõnum planeedi ametliku tunnustamise kohta lõppes järgmiste sõnadega:

² „Satania planeedile number 606 on ilmunud inimmeel ja nende uue rassi vane-mate nimed on *Andon* ja *Fonta*. Ja kõik peainglid palvetavad, et neile loodud-olenditele saaks kiiresti annetada Kõikse Isa vaimu, isikliku, sisimas elava kingituse.”

³ ¶ Andon on Nebadoni nimi, mis tähendab „esimene Isa-sarnane loodud-olend, kelles ilmneb inimlik täiuseihalus”. Fonta tähendab „esimene Poja-sarnane loodudolend, kelles ilmneb inimlik täiuseihalus”. Andon ja Fonta said oma nime teada alles siis, kui need anti neile nende ühtesulamisel Mõttekohandajatega. Kogu oma sureliku elu ajal Urantial nimetasid nad teineteist nimedega Sonta-an ja Sonta-en. Sontan tähendas „emale armas” ja Sonta-en „isale armas”. Nad andsid teineteisele nimed, mille tähendus kõneleb nende vastastikusest austusest ja armastusest.

1. ANDON JA FONTA

¹ Andon ja Fonta olid paljuski kõige tähelepanuväärsem inimolendite paar, kes on kunagi maakeral elanud. See imeline paar, need kogu inimkonna tegelikud vanemad, olid igas suhtes paljudest oma otsestest järeltulijatest arenenumad ning erinesid oluliselt kõigist vahetutest ja kaugematest esivanematest.

² Esimese inimpaari vanemad erinesid oma suguharu keskmisest tasemest pealtnäha vähe, kuid kuulusid siiski selle arukamate liikmete hulka, rühma, mis õppis esimesena kive heitma ja võitluses nuiat kasutama. Nad kasutasid ka teravaid kivi-, räni- ja luuogaid.

³ Veel vanemate juures elades oli Andon kinnitanud loomakõõluste abil nuiat otsa terava ränikivitüki ja kasutanud seda relva vähemalt tosin korda nii enda kui ka oma niisama seiklushimulise ja uudishimuliku õe elu päästmiseks, kes teda kõigil tema uurimisretkedel alati saatis.

⁴ Andoni ja Fonta otsus primaatide suguharu eest põgeneda näitab, et nende meele kvaliteet ületas kaugelt madalamat intellekti, mis oli iseloomulik nii paljudele nende hilisematele järeltulijatele, kes alandusid

paarituma vähearenenud nõbudega inimahvide suguharudest. Kuid nende ähmane tunne, et nad on midagi enam kui loomad, tulenes sellest, et neil oli olemas isiksus, ning see täienes veelgi tänu Mõttekohandaja kohalolekule nende sisimas.

2. KAKSIKUTE PÕGENEMINE

¹ Kui Andon ja Fonta olid otsustanud põhja poole põgeneda, valdas neid mõneks ajaks ka hirm, eriti kartus oma isa ja lähedasi perekonnaliikmeid pahandada. Nad kujutlesid, kuidas vihased sugulased neid ründavad, ja mõistsid, et nende niigi kadedad suguharukaaslased võivad nad tappa. Noorena olid kaksikud veetnud suurema osa ajast teineteise seltsis ning polnud seetõttu primaatide suguharu loomadest nõbude seas eriti populaarsed. Nende seisundit suguharus polnud parandanud ka eraldiasuva ja palju parema kodu ehitamine puu otsa.

² Ning kui neid selles uues kodus puu otsas äratas ühel ööl tugev torm, hoidsid nad teineteist hirmunult ja armastavalt embuses ning otsustasid lõplikult ja täielikult, et põgenevad oma suguharu elupaigast ja oma kodust puu otsas.

³ Nad olid endale umbes poole päevatee kaugusele põhja puu otsa lihtsa pelgupaiga valmistanud. See oli nende salajane ohutu peidukoht esimeseks kodumetsadest eemalviibimise päevaks. Kuigi ka kaksikud tundsid primaatidele omast surmahirmu öösel maapinnal viibimise ees, kiirustasid nad juba enne öö saabumist rännakule põhja poole. See öine teekond nõudis neilt vaatamata täiskuule ebatavalist julgust, kuid nad järeldasid õigesti, et öösel on nende äraoleku avastamine ning jälitamine suguharukaaslaste ja sugulaste poolt vähem tõenäoline. Nende plaanitsetud kohtumine toimus ilma vahejuhtumiteta veidi pärast keskööd.

⁴ Teel põhja poole avastasid nad lahtise ränikivilademe. Leidnud sealt palju mitmesuguseks otstarbeks sobiva kujuga kive, korjasid nad endale tulevikuks paraja varu. Püüdes ränikive lihvida, et need teatud otstarveteks paremini sobiks, avastas Andon, et neist lööb sädemeid, ja tal tekkis mõte teha tuld. Kuid see mõte ei saanud sel ajal veel kindlaks kavatsuseks, sest kliima oli tervislik ja tuld oli vähe vaja.

⁵ Kuid sügispäike vajus taevas madalamale ning põhja poole rännates läksid ööd üha jahedamaks. Nad

olid juba sunnitud enda soojendamiseks loomanahku kasutama. Enne kui nad olid kodust kuu aega ära olnud, andis Andon oma kaaslasele märku, et ta oskab enda arvates ränikiviga tuld teha. Nad püüdsid kaks kuud ränikivi sädemeid tuletegemiseks kasutada, kuid see ebaõnnestus alati. Paar täksis iga päev sädemeid ja püüdis puud süüdata. Lõpuks ühel öhtul, umbes päikeseloojangu ajal, leiti saladuse lahendus, sest Fontal tuli mõte ronida lähedalkasvava puu otsa ja võtta sealt mahajäetud linnupesa. Linnupesa oli kuiv ja kergesti süttiv ning löi seetõttu kohe lõkkele, niipea kui säde sellele langes. Nad olid õnnestumisest nii üllatunud ja ehmunud, et lasid tulel peaaegu kustuda, kuid päästsid selle sobivat kütust lisades. Siis hakkasid need kaks kogu inimkonna vanemat esmakordselt küttepuid otsima.

⁶ See oli nende lühikese, kuid sündmusrikka elu üks rõõmsamaid hetki. Nad istusid kogu öö ja vaatasid, kuidas lõke põleb, mõistes ähmaselt, et on teinud avastuse, mis võimaldab neil kliimat trotsida ja saada seetõttu oma lõunamaadel elavatest loomadest sugulastest igavesti sõltumatuks. Pärast kolmepäevast puhkust ja tule üle rõõmustamist rändasid nad edasi.

⁷ Andoni primaatidest esivanemad olid sageli välgust süüdatud tuld alal hoidnud, kuid maakera loodud-olendid polnud seni osanud oma tahte järgi tuld süüdata. Läks veel kaua aega, enne kui kaksikud said selgeks, et kuiv sammal ja muud materjalid süütavad tuld niisama hästi kui linnupesad.

3. ANDONI PEREKOND

¹ Peaaegu kaks aastat pärast ööd, mil kaksikud kodust lahkusid, sündis nende esimene laps. Nad panid talle nimeks Sontad; ja Sontad oli esimene Urantial sündinud loodud-olend, kes mähiti sündides kaitsvatesse katetesse. Inimsugu oli tekkinud ja selle uue sündmusega kaasnes instinkt hoolitseda korralikult väetimate laste eest, mis iseloomustas intellektiklassi kuuluva meelega edenevat arengut võrreldes puhtloomaliku meelega.

² Andonil ja Fontal oli kokku üheksateist last ning nad nägid oma eluajal peaaegu poolesaja lapselapse paariheitmist ja poolt tosinat lapselapselast. Perekond elas neljas kõrvuti asetsevas varjualuses kaljude vahel, mis olid pooleldi koopad, kusjuures kolm neist olid omavahel ühendatud käikudega, mis olid kaevatud pehmesse lubjakivisse Andoni laste väljamõeldud ränikivist tööriistadega.

³ Neil varastel andoniitidel ilmnis väga tugev suguharuvaim, nad küttisid rühmadena ega uidanud kunagi kodukohast väga kaugemale. Nad näisid mõistvat, et on eraldiasuv ning ainulaadne elusolendite rühm, kes peab seetõttu kokku hoidma. See lähedase suguluse tunne tulenes kahtlemata meeleadivaimude kõrgemast hoolitsusest nende meele eest.

⁴ ¶ Andon ja Fonta töötasid lakkamatult oma suguharu kasvatamise ning arendamise nimel. Nad elasid neljakümne kahe aastaseks, mil mõlemad surid maa-värina ajal, kui nende peale langes kivirahn. Nende viis last ja üksteist lapselast hukkusid koos nendega ning peaaegu kakskümmend nende järeltulijat sai raskeid vigastusi.

⁵ Pärast vanemate surma võttis Sontad vaatamata oma raskele jalavigastusele sugukonna juhtimise üle ning talle oli tubliks abiliseks tema naine, ta vanim õde. Nende esimeseks tööks oli veeretada kohale kive ja matta surnud vanemad, vennad, õed ja lapsed kindlalt nende alla. Seda matust ei tohiks ületähtsustada. Nende ettekujutused surmajärgsest ellujäämisest olid väga ebamäärased ja ähmased ning tulenesid suures osas nende fantastilistest ja värvikatest unenägudest.

⁶ ¶ Andoni ja Fonta suguselts hoidis kokku kuni kahekümnenda põlveni, mil konkurents toidu pärast ja sotsiaalsed pinged neid lahku ajasid.

4. ANDONIITIDE SUGUVÕSAD

¹ Ürginimestel — andoniitidel — olid mustad silmad ja tõmmu jume, midagi kollase ja punase vahepealset. Värvainet melaniini leidub kõigi inimolendite nahas. See on andoniitide algne nahapigment. Need varased andoniidid sarnanesid oma üldise välimuse ja nahavärvi poolest rohkem tänapäevaste eskimotega kui ükski teine praegu elav inimtüüp. Nad olid esimesed loodud-olendid, kes kasutasid kaitseks külma vastu loomanahku; neil oli kehal vaid veidi rohkem karvu kui tänapäeva inimestel.

² Varase inimese loomadest esivanemate suguharu elu lasi juba aimata arvukate sotsiaalsete kokkulepete algeid ja kui nende olendite emotsioonid avarduisid ning aju täiustus, hakkas suguharus kohe kujunema ühiskonnakord ja uus tööjaotus. Nad olid ülimalt algatusvõimelised, kuid mänguinstinkt oli veel väga vähe arenenud ning huumorimeel puudus peaaegu täielikult. Ürginimene naeratas vahetevahel, kuid ei naernud kunagi südamest. Huumor sai hilisema, Aadama rassi pärisosaks. Need varased inimolendid ei olnud nii valutundlikud ega reageerinud nii ägedalt ebameeldivatele olukordadele kui paljud hilisemad arenevad

surelikud. Sünnitamine ei olnud Fontale ega tema otsestele järeltulijatele valus ega kurnav katsumus.

³ ¶ Nende suguselts oli suurepärane. Mehed võitlesid kangelaslikult oma kaaslaste ja järglaste turvalisuse eest, naised olid armastavalt pühendunud lastele. Kuid nende patriotism piirdus üksnes oma suguharuga. Nad olid väga ustavad oma perekonnale; nad läksid oma lapsi kaitstes kõhklematult surma, kuid ei suutnud mõista, et peaksid püüdma maailma oma lapselaste heaks paremaks muuta. Altruism polnud inimesüdames veel sündinud, kuigi neis Urantia põliselanikes olid juba olemas kõik religiooni sünniks olulised emotsioonid.

⁴ Need varased inimesed olid südantliigutaval moel oma kaaslastesse kiindunud ning omasid kindlasti tõelist, kuigi tahumatut ettekujutust sõprusest. Hilisematel aegadel oli üsna tavaline, et pidevalt toimuvates lahingutes vähemarenenud suguharudega mõni neist ürginimestest võitles vapralt ühe käega, teisega aga püüdis oma haavatud kaassõdalast kaitsta ja päästa. Neis ürginimestes oli juba liigutavalt aimata paljusid hilisema evolutsioonilise arengu kõige üllamaid ja väga inimlikke jooni.

⁵ ¶ Algses andoniitide suguharus säilis juhtimisliin katkematuna kuni kahekümne seitsmenda põlvkonnani, mil Sontadi otseste järglaste seas meessoost järeltulijaid ei olnud ja kaks valitsejapretendenti hakkasid võitlema ülemvõimu eest suguharus.

⁶ Enne andoniitide suguharude ulatuslikku laialihajumist oli nende varajastest pingutustest omavahel suhelda kujunenud hästiarenenud keel. See keel täiuskus üha ja sellele lisandus peaaegu iga päev midagi, sest nende aktiivsete, püsimatute ja uudishimulike inimeste kujundatud keskkonnas tehti pidevalt uusi leiutisi ja kohandumisi. Ning sellest keelest sai Urantia sõna, varase inimperekonna keel kuni ajani, mil ilmusid värvilised rassid.

⁷ ¶ Aja möödudes kasvasid andoniitide suguharud arvuliselt ja laienevate perede omavahelises suhtlemises tekkis hõõrdumisi ja arusaamatusi. Nende inimeste meeli köitsid nüüd vaid kaks asja: jahipidamine toidu hankimiseks ja võitlemine kättemaksuks mõne naabersuguharu-poolse tõelise või oletatava ebaõigluse või solvangu eest.

⁸ Vaen tugevnes, puhkesid suguharusõjad ning võimekamate ja arenenumate rühmade parimate esindajate seas kanti tõsiseid kaotusi. Mõni kaotus oli korvamatu; mõni kõige väärtuslikum võimekuse- ja intellektitüvi läks maailma jaoks igaveseks kaduma. Need lakkamatud sugukondadevahelised sõjad ähvardasid

seda varast rassi ja tema primitiivset tsivilisatsiooni hävitada.

⁹ Neid ürgseid olendeid oli võimatu ajendada rahumeelselt koos elama. Inimene põlvnes võitlevatest loomadest ja tihedasti koos olles hakkasid kultuuritud inimesed üksteist ärritama ning solvama. Elukandjad teavad seda arenevate olendite kalduvust ja näevad seetõttu ette, et inimolendid jagunevad lõpuks vähemalt kolme, sagedamini isegi kuude selgelt erinevasse rassi.

5. ANDONIITIDE HAJUMINE

¹ Varased Andoni rassid ei tunginud eriti kaugemale Aiasiasse ega jõudnud algul Aafrikasse. Tolleaegne geograafia suunas neid põhja poole ning need inimesed rändasid üha enam ja enam põhja, kuni neile tuli ette kolmanda liustiku aeglaselt edasiliikuv jää.

² Enne kui see ulatuslik jääkate Prantsusmaale ja Briti saartele jõudis, olid Andoni ja Fonta järeltulijad rühkinud üle Euroopa edasi lääne poole ja moodustanud üle tuhande asula suurte jõgede äärde, mis suubusid tolelaegsesse sooja veega Põhjamerre.

³ Need andoniitide suguharud olid Prantsusmaa varased elanikud, kes elasid kümneid tuhandeid aastaid Somme'i jõe ääres. Somme on jõgi, mida liustikud ei muutnud, see voolas tol ajal merre umbes samamoodi kui praegugi. Ning sellega on ka seletatav, miks Somme'i orus leidub kõikjal nii palju tõendeid andoniitide järeltulijatest.

⁴ Need Urantia põliselanikud ei elanud puude otssas, kuigi põgenesid hädas olles ikka veel puulatva. Nad elasid tavaliselt jõekallastel väljaulatuvate kalju-rahnuude all ja mäekülgedel paiknenud grottides, kust kõik lähenemisteed olid hästi näha ja oldi ka looduse jõudude eest varjul. Nii said nad mugavalt oma tule ümber olla, ilma et suits neid eriti oleks seganud. Nad polnud lausa koopaelanikud, kuigi jääkate jõudis hilisematel aegadel kaugemale lõunasse ja sundis nende järeltulijaid koobastesse elama asuma. Nad eelistasid elada lahtise taeva all metsa ääres ja oja kaldal.

⁵ Nad hakkasid väga varakult oma osaliselt katusega kaetud elupaiku kavalasti maskeerima ja ehitasid meisterlikult kivist magamistube, kuplikujulisi kivihütte, kuhu ööseks pugesisid. Hüti sissekäigu sulgemiseks veeretati selle ette kivi, mõni suur kivi, mis oli pandud selleks hütti enne katusekivide lõplikku paigaldamist.

⁶ Andoniidid olid kartmatud ja edukad kütid ning kui metsamarjad ja teatavad puuviljad välja arvata,

toitusid nad ainult lihast. Andon oli leiutanud kivi- kirve, kuid tema järeltulijad leiutasid varakult viskeoda ja harpuuni ning hakkasid neid tõhusalt kasutama. Lõpuks ometi hakkas tööriistu loov mõistus töötama koos riista kasutava käega ning need varased inimesed omandasid ränikivist tööriistade vormimisel suure osavuse. Nad rändasid ränikivi otsides kaugemale, nii nagu praegused inimesed rändavad maakera teise otsa kulda, plaatina ja teemante otsima.

⁷ Need Andoni suguharud ilmutasid ka paljudel muudel viisidel arukust, mida nende taandarenevad järeltulijad ei saavutanud järgmise poole miljoni aasta jooksulgi, kuigi nad avastasid ikka ja jälle uuesti erinevaid tulesüütamisviise.

6. ONAGAR — ESIMENE TÕEÕPETAJA

¹ Mida enam andoniidid hajusid, seda tugevam oli suguharude kultuuriline ja vaimne taandareng peaaegu kümne tuhande aasta jooksul kuni Onagari ajani, kes võttis suguharude juhtimise enda peale, seadis nende vahele rahu ja juhtis neid esmakordselt kummardama „inimestele ja loomadele hinguse andjat”.

² ¶ Andoni filosoofia oli väga segane: ta oleks peaaegu hakanud tulekummardajaks, sest oli juhuslikult tule avastamisest suurt lohutust tundnud. Mõistus juhtis teda aga oma avastuselt päikese kui kõrgema ja aukartust äratavama soojus- ja valgusallika juurde, kuid see oli liiga kaugel ning seetõttu temast päikesekummardajat ei saanud.

³ Andoniidid kartsid juba varakult loodusjõude: äikest, välku, vihma, lund, rahet ja jääd. Kuid nälg oli tung, mis neid neil varastel aegadel pidevalt saatis, ning kuna nad elatusid suures osas loomadest, arenes neil välja teatav loomade kummardamine. Suuremad toiduks tarvitatavad loomad olid Andonile loomis- ja alalhoidmisjõu sümbolid. Neid mitmesuguseid suuremaid loomi võeti aeg-ajalt kummardamisobjektideks. Kui mingi konkreetne loom oli parajasti moes, joonistati koopaseintele tema ligikaudsed piirjooned, kui aga kunst hiljem edasi arenes, graveeriti seda loomjumalat ka mitmesugustele ehetele.

⁴ Andoniitide rahvastel tekkis väga varakult tava hoiduda suguharus au sees oleva looma liha söömisest. Selleks et oma noortele seda paremini mälu talletada, kujunes peagi välja austamistseremoonia, mida sooritati ühe niisuguse austatava looma keha ümber; veelgi hiljem arenes see algeline etendus järeltulijatel keerulisemateks ohverdamistseremooniateks. Ning selliselt saidki ohverdamised palveldamise üheks osaks. Seda ideed arendas Mooses edasi heebrea

rituaalides ning apostel Paulus säilitas põhimõtteliselt doktriinina patu lunastamisest „vere valamisega”.

⁵ Toidu ülimate tähtsust nende primitiivsete inimolendite elus näitab ka palve, mida õpetas neile lihtsatele inimestele nende suur õpetaja Onagar. See palve oli järgmine:

⁶ „Oo, Elu Hingus, meie igapäevast toitu anna meile tänapäev, vabasta meid jää needusest, päästa meid meie metsavaenlaste käest ja võta meid halastavalt vastu Suurde Teispoonsusesse.”

⁷ ¶ Onagari keskus oli iidse Vahemere põhjarannikul praeguse Kaspia mere piirkonnas, asulas nimega Oban, mis oli peatuskoht, kust Mesopotaamia lõunaaladelt põhja suunduvad rännuteed läände pöörasid. Obanist lähetas Onagar õpetajaid kaugetesse asulatesse levitama oma uusi seisukohti ühestainsast Jumalusest ja oma ettekujutust hauatagusest elust, mida ta nimetas Suureks Teispoonsuseks. Need Onagari saadikud olid maailma esimesed misjonärid; nad olid ka esimesed inimolendid, kes küpsetasid liha ja kasutasid korrapäraselt tuld toiduvalmistamiseks. Nad küpsetasid lihatükke pulkade otsas ja kuumadel kividel. Hiljem küpsetasid nad tules isegi suuri lihakäntsakaid, kuid nende järeltulijad pöördusid peaaegu täielikult tagasi toore liha kasutamise juurde.

⁸ Onagar sündis 983 323 aastat tagasi (arvestades aastast 1934 pKr) ja elas kuuekümne üheksa aastaseks. Selle Planeedivürsti-eelsete aegade meistermeele ja vaimse juhi saavutuste loetelu on põnev lugu nende ürginimeste organiseerimisest tõeliseks ühiskonnaks. Ta asutas tõhusa suguharuvalitsuse, millelaolist järgnevad põlvkonnad ei saavutanud paljude aastatuhandete jooksul. Kuni Planeedivürsti saabumiseni polnud maakeral enam kunagi nii kõrget vaimset tsivilisatsiooni. Neil lihtsatel inimestel oli tõeline, kuigi algeline religioon, ent nende manduvad järeltulijad lasid sel hiljem kaduda.

⁹ Kuigi Andon ja Fonta nagu ka paljud nende järeltulijad olid Mõttekohandaja vastu võtnud, saabus alles Onagari ajal Urantiale suurel arvul Kohandajaid ja kaitseseeraveid. See oli tõeline ürginimese kuldajastu.

7. ANDONI JA FONTA ELLUJÄÄMINE

¹ Suurepärased inimrassile alusepanijad Andon ja Fonta leidsid tunnustust, kui Planeedivürsti saabudes Urantia üle kohut mõisteti, ning hiljem, eluasemilmade elukorraldusest edasi liikudes, anti neile Jerusemi kodanikustaatus. Kuigi neil pole kunagi enam lubatud Urantiale tagasi pöörduda, on nad teadlikud

selle rassi ajaloost, millele nad aluse panid. Nad kurvastasid Caligastia reetlikkuse üle, tundsid südamevalu Aadama ebaõnnestumise pärast, ent olid ülimalt rõõmsad, kui saabus teade, et Miikael on valinud oma viimaseks annetumiskohaks nende maailma.

² Jerusemil sulasid nii Andon kui ka Fonta oma Mõttekohandajatega ühte, samuti mitmed nende lastest, kaasa arvatud Sontad, kuid enamik nende otsesest järeltulijatest saavutas vaid Vaimuga ühtesulamise.

³ Varsti pärast Jerusemile saabumist said Andon ja Fonta Süsteemi Suveräänilt loa pöörduda tagasi esi-

messe eluasemeilma teenima koos morontiaisiksustega, kes tervitavad Urantialt taevastesse sfääridesse saabuvaid aja palverändureid. Ning nad on määratud sellesse teenistusse määramata ajaks. Seoses käesolevate ilmutustega püüdsid nad saata Urantiale tervitusi, kuid nende palve lükati targu tagasi.

⁴ ¶ Niisugune oli lugu Urantia ajaloo kõige kangelaslikumast ja põnevamast peatükist, lugu kogu inimkonna ainulaadsete vanemate arengust, eluvõitlustest, surmast ja igavesest ellujäämisest.

⁵ [Esitanud Urantial asuv Elukandja.]